

ΣΤΕ 2129/2014 [Μερική ανάκληση πράξης εφαρμογής της πολεοδομικής μελέτης επέκτασης του σχεδίου πόλεως του Δήμου Θήβας]

Περίληψη

-Οι περιοχές που εντάχθηκαν στο σχέδιο με τα από 21.11.1979 και 31.12.1982 π.δ. υπήχθησαν στο καθεστώς εισφοράς σε γη του ν. 1337/1983, αυτές όμως δεν συμπίπτουν με τις περιοχές προϋφιστάμενων του έτους 1923 οικισμών, οι οποίες εντάχθηκαν στο σχέδιο με το από 19.3.1984 π.δ., και οι οποίες δεν υπάγονται στο καθεστώς εισφοράς σε γη του παραπάνω ν. 1337/1983. Συνεπώς, μη νομίμως έγινε δεκτό με την απόφαση του Νομάρχη Βοιωτίας και επικυρώθηκε με την εκκαλούμενη απόφαση ότι οι ιδιοκτησίες των εφεσίβλητων δεν υπόκεινται σε εισφορά σε γη κατά το ν. 1337/1983. Πρέπει να γίνει δεκτή η κρινόμενη έφεση, η εκκαλούμενη απόφαση να εξαφανισθεί, να εκδικασθεί η αίτηση ακυρώσεως και να γίνει δεκτή για τον ίδιο λόγο, να απορριφθεί δε η παρέμβαση. Κατόπιν της αποδοχής της αιτήσεως η υπόθεση πρέπει να αναπεμφθεί στη Διοίκηση, δηλαδή στην ήδη αρμόδια για την κύρωση της πράξης εφαρμογής και την εξέταση των ενστάσεων Περιφέρεια Στερεάς Ελλάδας, προκειμένου να εξετασθεί εξυπαρχής η ένσταση των εφεσίβλητων.

Πρόεδρος: *Αγγ. Θεοφιλοπούλου*

Εισηγητής: *Μ. Τριπολιτσιώτη*

Δικηγόροι: *Μ. Χαϊνταρλής, Γ. Λασπονίκος, Ιω. Κτιστάκης*

Βασικές σκέψεις

1. Επειδή, με την κρινόμενη έφεση, η οποία ασκείται κατά το νόμο χωρίς την καταβολή παραβόλου, ζητείται η εξαφάνιση της 1338/2012 απόφασης του Διοικητικού Εφετείου Πειραιώς. Με την απόφαση αυτή απορρίφθηκε αίτηση ακυρώσεως του εκκαλούντος Δήμου κατά της 1210/07, 3472/07/3.3.2009 απόφασης του Νομάρχη Βοιωτίας και κατά της σιωπηρής απόρριψης από το Γενικό Γραμματέα Περιφέρειας Στερεάς Ελλάδας της από 7.4.2009 προσφυγής που άσκησε ο Δήμος κατά της παραπάνω νομαρχιακής απόφασης, έγινε δε δεκτή η παρέμβαση των ήδη εφεσίβλητων Σ. Χ., Κ. Χ. και Ε. Ζ. - Χ. Εξάλλου, με την εν λόγω 1210/07, 3472/07/3. 3.2009 απόφαση του Νομάρχη Βοιωτίας ανακλήθηκε η 192/2002 απόφαση του ίδιου οργάνου, με την οποία είχε κυρωθεί η 1/1998 πράξη εφαρμογής της πολεοδομικής μελέτης επέκτασης του

- σχεδίου πόλεως του Δήμου Θηβαίων, κατά το μέρος που αφορούσε τις ιδιοκτησίες των Σ., Α. και Κ. Χ. και Ε. Ζ. - Χ., διότι αυτές δεν υπάγονταν σε καθεστώς εισφορών του ν. 1337/1983.
2. Επειδή, στο άρθρο 62 παρ. 2 του ν. 947/1979 "περί οικιστικών περιοχών" (Α' 169), ορίζεται ότι «Επεκτάσεις υφισταμένων εγκεκριμένων σχεδίων πόλεων ή οικισμών υφισταμένων προ του 1923 ή καθορισμός ειδικών χρήσεων γης ή δεσμεύσεις και διαθέσεις γης δι' οικιστικούς σκοπούς ενεργούνται βάσει του παρόντος νόμου. Αρξάμεναι διαδικασίας επεκτάσεως εγκεκριμένων σχεδίων πόλεων ή εγκρίσεως νέων τοιούτων, εφ' ων μέχρι της ενάρξεως ισχύος του παρόντος έχει ληφθεί θετική γνωμοδότησις του οικείου Συμβουλίου δημοσίων Έργων, δύνανται να συνεχισθούν και ολοκληρωθούν κατά τις διατάξεις του Ν.Δ. της 17-7/16.8.1923 Επί των ούτως εγκρινομένων σχεδίων πόλεων ή των επεκτάσεων εγκεκριμένων τοιούτων εφαρμόζονται αναλόγως οι διατάξεις των άρθρων 17 έως 21 και 54 του παρόντος νόμου», οι διατάξεις δε στις οποίες παραπέμπει το εδάφιο αυτό αφορούν τις εισφορές σε γη και χρήμα και τις πράξεις εφαρμογής της πολεοδομικής μελέτης. Με το άρθρο 43 παρ. 4 του ν. 1337/1983 (Α 33) ορίζεται ότι "4. Στις διατάξεις του Κεφ. Α' του νόμου αυτού μπορεί να υπαχθούν και περιοχές που έχουν χαρακτηριστεί σαν οικιστικές βάσει του Νόμ. 947/1979, αν συντρέχουν οι προϋποθέσεις του άρθρ. 1 του παρόντος νόμου. Στις περιπτώσεις αυτές ανακαλείται το σχετικό Π.Δ/γμα ή η απόφαση του Νομάρχη. Με απόφαση του Υπουργού Χωροταξίας, Οικισμού και Περιβάλλοντος ή του οικείου Νομάρχη αντίστοιχα, που εκδίδεται ύστερα από πρόταση του Δημοτικού ή Κοινοτικού Συμβουλίου, μπορεί, σε περιπτώσεις που έχουν εγκριθεί ρυμοτομικά σχέδια κατά το δεύτερο εδάφιο της παρ. 2 του άρθρ. 62 του Νόμ. 947/1979, να ορισθεί ότι αντί των άρθρ. 17 έως 21 και 54 του ν. 947/1979 εφαρμόζονται ανάλογα τα άρθρ. 8, 9 και 12 του παρόντος νόμου." Οι διατάξεις των τελευταίων αυτών άρθρων αφορούν την ρύθμιση των εισφορών σε γη και χρήμα και την εφαρμογή των πολεοδομικών μελετών κατά τον νεότερο νόμο.
3. Επειδή, στο άρθρο 1 του ν. 1337/1983, το περιεχόμενο του οποίου αποδίδεται με το άρθρο 37 του Κώδικα Βασικής Πολεοδομικής Νομοθεσίας (π.δ. της 14.7.1999 - Δ' 580) ορίζονται τα εξής: «1. Επιτρέπεται, σύμφωνα με τις διατάξεις αυτού του νόμου: α) Η επέκταση εγκεκριμένων σχεδίων πόλεων, καθώς και οικισμών που υπάρχουν πριν από το έτος 1923, β) η ένταξη σε πολεοδομικό σχέδιο και η επέκταση οικισμών μεταγενέστερων του 1923 που στερούνται εγκεκριμένου σχεδίου, γ) ... 3. Οι εντάξεις και επεκτάσεις των περιπτώσεων α και β της παραγράφου 1 γίνονται κατά οργανικές πολεοδομικές ενότητες (γειτονίες) σύμφωνα με τις αρχές της πολεοδομικής επιστήμης και κατά τα οριζόμενα στην παράγραφο 3 του άρθρου 2 αυτού του νόμου. Οι επεκτάσεις γίνονται κυρίως σε πυκνοδομημένες περιοχές καθώς και στις αραιοδομημένες ή αδόμετες που μαζί με τις πυκνοδομημένες ολοκληρώνουν μία ή περισσότερες πολεοδομικές ενότητες (γειτονίες)

- οργανικά συνδεδεμένες με τον υπάρχοντα πολεοδομικό ιστό της πόλης ή του οικισμού. ... 4. Στις πολεοδομικές ενότητες της παραγράφου 2 αυτού του άρθρου μπορεί να υπάγονται και τμήματα εγκεκριμένων σχεδίων πόλεων ή οικισμών προ του 1923, οι ρυθμίσεις όμως αυτού του νόμου εφαρμόζονται μόνο στο μέρος εκείνο των πολεοδομικών αυτών ενοτήτων που απομένει μετά την εξαίρεση των πυκνοδομημένων περιοχών των οικισμών προ του 1923 καθώς και τμημάτων με εγκεκριμένο σχέδιο πόλης, με την επιφύλαξη των διατάξεων του άρθρου 13. 5. ...». Από τις ανωτέρω διατάξεις προκύπτει ότι στις πολεοδομικές ενότητες του άρθρου 1 του ν. 1337/1983 μπορεί να υπάγονται αραιοδομημένες ή αδόμητες περιοχές, πυκνοδομημένες περιοχές στερούμενες σχεδίου εκτός ορίων οικισμών προ του 1923, καθώς και τμήματα εγκεκριμένων σχεδίων πόλεων ή οικισμών προϋφισταμένων του 1923. Οι ρυθμίσεις όμως του ν. 1337/1983, καθώς και οι σχετικές με την υποχρέωση εισφοράς σε γη και σε χρήμα των εντασσομένων στο σχέδιο ιδιοκτησιών (άρθρα 8 και 9 του ν. 1337/1983, το περιεχόμενο των οποίων αποδίδεται με τα άρθρα 45 και 46 του Κ.Β.Π.Ν.), εφαρμόζονται, εφόσον συντρέχουν οι σχετικές προϋποθέσεις, μόνο στο μέρος εκείνο των πολεοδομικών αυτών ενοτήτων που απομένει μετά την εξαίρεση των πυκνοδομημένων περιοχών είτε των οικισμών προ του 1923 είτε των τμημάτων που διαθέτουν εγκεκριμένο σχέδιο πόλεως, με την επιφύλαξη πάντοτε των διατάξεων του άρθρου 13 του ν. 1337/1983 και του άρθρου 15 του ν. 2508/1997 (βλ. ΣτΕ 3488/2001, 382/ 1997, 2571/1991, Π.Ε. 192/2010, 294/1999, 634/1998).
4. Επειδή, με την παρ. ΙΙ ΣΤ περ. 41 του άρθρου 186 του ν. 3852/2010 (Α΄ 87), η οποία προστέθηκε με την παρ. 10ε του άρθρου 44 του ν. 3979/2011 (Α΄ 138), η αρμοδιότητα κύρωσης της πράξης εφαρμογής της πολεοδομικής μελέτης κατά τις διατάξεις του άρθρου 12 του ν. 1337/1983 (Συνολική Π.Ε., Μεμονωμένη Π.Ε., Διορθωτική Π.Ε.) και η κρίση των ενστάσεων που υποβλήθηκαν κατ' αυτής περιήλθαν στην αρμοδιότητα των Περιφερειών.
 5. Επειδή, όπως προκύπτει από την εκκαλούμενη απόφαση και τα στοιχεία του φακέλου, με τα από 21.11/27.12.1979 (Δ΄ 718) και 31.12. 1982/9.3.1983 (Δ΄ 54) π.δ/τα αναθεωρήθηκε και επεκτάθηκε το ρυμοτομικό σχέδιο των Θηβών σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 62 παρ. 2 του ν. 947/1979. Με την 72043/2932/12.10.1984 απόφαση του Υπουργού ΠΕ.ΧΩ.Δ.Ε. (Δ΄ 577), η οποία εκδόθηκε κατ' εξουσιοδότηση της παρ. 4 του άρθρου 43 του ν. 1337/1983 και ύστερα από την 190/1983 απόφαση του Δημοτικού Συμβουλίου του εκκαλούντος Δήμου, ορίσθηκε ότι για τα τμήματα του ρυμοτομικού σχεδίου Θηβών που εγκρίθηκαν με τα ανωτέρω π.δ. κατά τις διατάξεις του άρθρου 62 παρ. 2 του ν. 947/1979 εφαρμόζονται ανάλογα οι διατάξεις των άρθρων 8, 9 και 12 του ν. 1337/1983. Εξάλλου, με το από 19.3./18.5.1984 π.δ. (Δ΄ 308) εγκρίθηκε το ρυμοτομικό σχέδιο των υφιστάμενων προ του έτους 1923 οικισμών, οι οποίοι περιβάλλονται από το εγκεκριμένο ρυμοτομικό σχέδιο Θηβών, τροποποιήθηκε το εγκεκριμένο σχέδιο με καθορισμό χώρου για

ανέγερση Δικαστικού Μεγάρου και δημιουργία κοινόχρηστου χώρου και καθορίστηκαν όροι και περιορισμοί δόμησης. Κατόπιν τούτων, συντάχθηκε η 1/1998 πράξη εφαρμογής της Τεχνικής Υπηρεσίας του Δήμου Θηβαίων, με την οποία επιβλήθηκε στους ήδη εφεσίβλητους, ως ιδιοκτήτες ακινήτων στην περιοχή «Πυρί», τα οποία είχαν ενταχθεί στο σχέδιο με τα από 21.11/27.12.1979 και 31.12/9.3.1983 π.δ/τα, εισφορά σε γη σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 1337/1983. Κατά της 1/1998 πράξης εφαρμογής οι εφεσίβλητοι άσκησαν την 23/18.1.1999 ένστασή τους, η οποία συμπληρώθηκε με το από Νοεμβρίου 2001 υπόμνημα. Με την ένσταση και το υπόμνημα προέβαλαν ότι οι ιδιοκτησίες τους εντάχθηκαν στο σχέδιο με τα προαναφερόμενα από 21.11/27.12.1979 και 31.12/9.3.1983 π.δ. επέκτασης του σχεδίου της πόλης των Θηβών, ότι, λόγω της επέκτασης, καθορίσθηκε η οφειλόμενη εκ μέρους τους εισφορά κατά τις διατάξεις του ν.δ. της 17.7/16.8.1923, σε συνδυασμό με αυτές του ν.δ. 690/1948, η οποία καταβλήθηκε σε αρκετές περιπτώσεις και ότι, κατόπιν τούτου, οι διατάξεις των άρθρων 8, 9 και 12 του ν. 1337/1983 δεν μπορούσαν να εφαρμοσθούν, αφού προϋπέθεταν την προηγούμενη εκπόνηση πολεοδομικής μελέτης. Εξάλλου, οι εκ των εφεσιβλήτων Κ. Χ. και Α. Χ. προέβαλαν ειδικότερα ότι για την ένταξη των ιδιοκτησιών τους στο σχέδιο πόλεως με τα προαναφερόμενα από 21.11/27.12.1979 και 31.12/9.3.1983 π.δ/τα προσδιορίσθηκε σε βάρος τους χρηματική εισφορά, ύψους 217.755 δραχμών, λόγω επέκτασης του σχεδίου με τις διατάξεις του ν.δ της 17.7/16.8.1923, την οποία κατέβαλαν κατά τα έτη 1983 και 1986 στον εκκαλούντα Δήμο. Το Σ.Χ.Ο.Π. της Ν.Α. Βοιωτίας, με το 8/24.11.1999 πρακτικό του, το οποίο εκδόθηκε κατόπιν της από 15.6.1999 εισήγησης, πρότεινε την μερική αποδοχή της ένστασης των εφεσίβλητων. Ειδικότερα, ενόψει του ότι εδαφικά τμήματα από τις ιδιοκτησίες τους, εμβαδού 1.233 τ.μ., 630 τ.μ. και 602 τ.μ. είχαν αφηθεί συμβολαιογραφικώς στην κοινή χρήση πριν από την υπαγωγή της περιοχής στις διατάξεις του ν. 1337/1983, έξι δε ακίνητά τους είχαν πωληθεί ομοίως πριν από το παραπάνω χρονικό σημείο, το Ν.Σ.Χ.Ο.Π. πρότεινε τα αφεθέντα στην κοινή χρήση να συμψηφισθούν με τις εισφορές των εφεσιβλήτων, ενώ τόσο τα πωληθέντα όσο και τα αφεθέντα στην κοινή χρήση να αφαιρεθούν από τον αρχικό υπολογισμό των αντίστοιχων ιδιοκτησιών για τον υπολογισμό των εισφορών. Στη συνέχεια, το ίδιο Σ.Χ.Ο.Π., με το 6/28.11.2001 πρακτικό του, «... μετά την εκδίκαση των ενστάσεων και μετά την έγκριση των τροποποιήσεων από το Υ.Π.Ε.Χ.Ω.Δ.Ε., που δημοσιεύθηκαν με το ΦΕΚ 472 Δ/20-6-2001 για τα Ο.Τ. 460 - 477 και με το ΦΕΚ 291 Δ/19-4-2001 για τα Ο.Τ. 364 - 365», γνωμοδότησε υπέρ της έγκρισης της πράξης εφαρμογής από το Νομάρχη. Πράγματι, η 1/1998 πράξη εφαρμογής επικυρώθηκε με την 192/ 2002 απόφαση του Νομάρχη Βοιωτίας, στο προοίμιο της οποίας γίνεται μνεία των παραπάνω πρακτικών του Σ.Χ.Ο.Π. Ν. Βοιωτίας. Σύμφωνα με το απόσπασμα του σχετικού κτηματολογικού πίνακα της πράξης αυτής, η ιδιοκτησία του Σ. Χ., αρχικού εμβαδού 18.253,27 τ.μ., η οποία

εμπίπτει στα Ο.Τ. 367, 461, 462, 645, 648, 650 και 651, υπόκειται σε εισφορά σε γη εμβαδού 9.576,96 τ.μ., η ιδιοκτησία του Κ. Χ., αρχικού εμβαδού 14.103,80 τ.μ., η οποία εμπίπτει στα Ο.Τ. 363, 365, 366, 367, 368, 459, 460 και 460Α, υπόκειται σε εισφορά σε γη εμβαδού 7.087,28 τ.μ. και η ιδιοκτησία της Ε. Χ. - Ζ., αρχικού εμβαδού 9.139,71 τ.μ., η οποία εμπίπτει στα Ο.Τ. 472 και 473, υπόκειται σε εισφορά σε γη εμβαδού 4.194,86 τ.μ. Κατά της παραπάνω 192/2002 απόφασης του Νομάρχη Βοιωτίας οι εφεισίβλητοι άσκησαν προσφυγή ενώπιον του Γενικού Γραμματέα Περιφέρειας Στερεάς Ελλάδας, η οποία απορρίφθηκε με την 5824/2.5.2002 απόφαση του εν λόγω οργάνου, και, στη συνέχεια, αίτηση ακυρώσεως ενώπιον του Διοικητικού Εφετείου Πειραιά. Με την 8/2007 απόφαση του Δικαστηρίου αυτού, όπως διορθώθηκε με την 1211/2007 όμοια, ακυρώθηκαν η παραπάνω 192/2002 απόφαση του Νομάρχη, κατά το μέρος που αφορά τις ιδιοκτησίες των εφεισίβλητων, καθώς και η 5824/2.5.2002 απόφαση του Γενικού Γραμματέα Περιφέρειας Στερεάς Ελλάδας, για το λόγο ότι ο Νομάρχης δεν είχε αποφανθεί σχετικά με την ένσταση των εφεισίβλητων, αλλά επικύρωσε την πράξη εφαρμογής αναφερόμενος απλώς στα πρακτικά του Σ.Χ.Ο.Π. της Ν.Α. Βοιωτίας, αναπέμφθηκε δε η υπόθεση στο Νομάρχη Βοιωτίας για νόμιμη κρίση. Κατόπιν αυτών, με την 1210/07, 3472/07/3.3.2009 απόφαση του Νομάρχη Βοιωτίας, που υπογράφηκε με εντολή του από την Αντινομάρχη, ανακλήθηκε, κατ' αποδοχή της ένστασης των εφεισίβλητων, η 192/2002 κυρωτική της 1/1998 πράξης εφαρμογής προηγούμενη απόφαση του ίδιου Νομάρχη, κατά το μέρος που αφορούσε τις ιδιοκτησίες των εφεισίβλητων και του Α. Χ., διότι δεν υπάγονται σε καθεστώς εισφορών του ν. 1337/1983, ως τμήμα προϋφιστάμενων του έτους 1923 οικισμών. Στην ανακλητική απόφαση αναφέρονται ειδικότερα τα εξής: «Η επέκταση και η ένταξη σε ρυμοτομικό σχέδιο περιοχών περίξ της Θήβας και των παλαιών οικισμών προ του έτους 1923, μεταξύ των οποίων και η περιοχή Πυρίου, όπου βρίσκονται και οι ιδιοκτησίες των ενισταμένων, εγκρίθηκαν μετά την ισχύ του ν. 947/1979: α) Με τα Π.Δ. 21.11.79 (ΦΕΚ 718/Δ/27-12-79) κατ' εξουσιοδότηση του άρθρου 62 παρ. 2 του Ν. 947/1979 και β) Με το Π.Δ. 31.12.1982 (ΦΕΚ 54/Δ/9-03-83), με το οποίο αναθεωρήθηκε και συμπληρώθηκε το ρυμοτομικό σχέδιο Θηβών κατ' εξουσιοδότηση του άρθρου 62 παρ. 1, 2 του ίδιου νόμου. Οι περιοχές που εγκρίθηκαν με τα προαναφερόμενα π.δ/ματα υπήχθησαν σε καθεστώς εισφοράς σε γη και χρήμα σύμφωνα με το άρθρο 62 παρ. 2 του ν. 947/ 1979. Επειδή εντός του ρυμοτομικού σχεδίου Θήβας συμπεριλαμβάνονταν και οι οικισμοί προ του 1923 και επειδή ο Ν. 947/1979, δια του άρθρου 6 παρ. 2, δεν έθιγε τον ιδιαίτερο χαρακτήρα τους, όπως και ο Ν.1337/1983, δια του άρθρου 4 παρ. 1 αυτού, η Διοίκηση εξέδωσε το Π.Δ. της 19/03/1984 (ΦΕΚ 308/Δ/18-05-84) για την εκ νέου έγκριση των ρυμοτομικών σχεδίων των οικισμών, του αυτού κατ' ουσίαν περιεχομένου με κάποιες τροποποιήσεις, επί διαφορετικής όμως νομοθετικής βάσεως, σύμφωνα και με το πρακτικό επεξεργασίας 37/84 του ΣτΕ που συνοδεύει το παραπάνω Π.Δ.,

όπου συνάγεται ότι οι οικισμοί αυτοί δεν υπάγονται σε καθεστώς εισφορών του Ν. 1337/1983 και, επομένως, δεν συντάσσεται πράξη εφαρμογής του άρθρου 12 του Ν.1337/1983. Εν προκειμένω, οι περιοχές των οικισμών προ του έτους 1923 που εγκρίθηκαν με το άρθρο 1 του Π.Δ. 19/03/84 και περιβάλλονται (περικλείονται) από το εγκεκριμένο σχέδιο Θηβών, αφορούν όλη την απεικονιζόμενη έκταση του συνοδευτικού του ρυμοτομικού διαγράμματος και όχι τμήματα αυτού, διότι σε αντίθετη περίπτωση θα έπρεπε κατά τον πολεοδομικό σχεδιασμό ή να διαχωρίζεται το εγκεκριμένο ρυμοτομικό σχέδιο δια διακριτής οριογραμμής, προσδιορίζοντας επ' αυτού τα τμήματα στα οποία παραπέμπει το άρθρο 1, χαρακτηριζόμενα ως οικισμοί προ του 1923, ή στα έχοντας υπόψη του ανωτέρω Π.Δ. να αναφερόταν τυχόν εγκεκριμένο περίγραμμα ορίων οικισμού της Θήβας προ του '23, ή να συμπεριλαμβανόταν και διευκρινιζόταν σε συνοδευτικό διάγραμμα δημοσιευμένο σε ΦΕΚ στη μεταγενέστερη υπ' αριθμ. 72043/1984 (ΦΕΚ 577/Δ) απόφαση Υπουργού ΠΕΧΩΔΕ». Η από 7.4.2009 προσφυγή του εκκαλούντος Δήμου κατά της παραπάνω 1210/07, 3472/07/3.3.2009 απόφασης του Νομάρχη Βοιωτίας απορρίφθηκε σιωπηρά από το Γενικό Γραμματέα Περιφέρειας Στερεάς Ελλάδας (βλ. σχετικά το 47779/8564/11.6.2009 έγγραφό του προς το Δήμο Θηβαίων). Στη συνέχεια, ο ήδη εκκαλών Δήμος άσκησε αίτηση ακυρώσεως κατά της εν λόγω 1210/07, 3472/07/3.3.2009 νομαρχιακής απόφασης και κατά της σιωπηρής απόρριψης της προσφυγής που είχε καταθέσει κατ' αυτής, οι δε εφεσίβλητοι άσκησαν παρέμβαση για την υποστήριξη του κύρους αυτών των πράξεων. Με την αίτηση ακυρώσεως προέβαλε ο εκκαλών, μεταξύ άλλων, ότι το συμπέρασμα της νομαρχιακής απόφασης, δηλαδή ότι με το Π.Δ. της 19.3.1984 καταργούνται τα Π.Δ. της 21.11.1979 και της 31.12.1982 και επανεγκρίνονται με το ίδιο περιεχόμενο αλλά χωρίς την ισχύ της παρ. 2 του άρθρου 62 του Ν. 947/1979, είναι αυθαίρετο και αντίθετο τόσο στο ίδιο το Π.Δ. της 19.3.1984, όσο και στην μεταγενέστερη 72043/1984 απόφαση του Υπουργού ΠΕ.ΧΩ.Δ.Ε., την οποία η παραπάνω αιτιολογία της νομαρχιακής απόφασης καθιστά ανίσχυρη και χωρίς αντικείμενο. Με την εκκαλούμενη απόφαση η αίτηση ακυρώσεως απορρίφθηκε και έγινε δεκτή η παρέμβαση. Το Διοικητικό Εφετείο έκρινε ειδικότερα ότι ο προαναφερόμενος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος, διότι το συμπέρασμα στο οποίο κατέληξε η 1210/07, 3472/07/3.3.2009 νομαρχιακή απόφαση είναι ότι οι ιδιοκτησίες των εφεσίβλητων δεν υπόκεινται σε εισφορά σε γη ως κείμενες εντός οικισμού προϋφιστάμενου του 1923, του οποίου το ρυμοτομικό σχέδιο επανεγκρίθηκε με το π.δ. της 19.3.1984 επί διαφορετικής νομικής βάσεως λόγω του ιδιαίτερου χαρακτήρα αυτών των οικισμών, τούτο δε δεν αποτελεί κατάργηση των προηγούμενων π.δ/των για επέκταση και τροποποίηση του ρυμοτομικού σχεδίου Θηβών, ούτε καθιστά ανίσχυρη στο σύνολό της την 72043/1984 απόφαση του Υπουργού ΠΕ.ΧΩ.Δ.Ε., η οποία απλώς δεν αφορά τις ιδιοκτησίες που κείνται εντός του οικισμού του προϋφισταμένου του 1923, όπως οι

- επίδικες ιδιοκτησίες των εφεσίβλητων.
6. Επειδή, με την παρ. 2 του άρθρου 12 του ν. 3900/2010 (Α΄ 213/17.12.2010) προστέθηκε στην παρ. 1 του άρθρου 58 του π.δ/τος 18/ 1989 (Α΄ 8) το ακόλουθο εδάφιο: «Η έφεση επιτρέπεται μόνον όταν προβάλλεται από τον διάδικο, με συγκεκριμένους ισχυρισμούς που περιέχονται στο σχετικό δικόγραφο, ότι δεν υπάρχει νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας ή ότι υπάρχει αντίθεση της προσβαλλομένης απόφασης προς τη νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας ή άλλου ανωτάτου δικαστηρίου είτε προς ανέκκλητη απόφαση διοικητικού δικαστηρίου». Εξάλλου, σύμφωνα με το άρθρο 70 του εν λόγω νόμου «Η ισχύς του παρόντος αρχίζει την 1η Ιανουαρίου 2011 εκτός εάν ορίζεται διαφορετικά σε επιμέρους διατάξεις». Κατά την έννοια της ανωτέρω διατάξεως της παρ. 2 του άρθρου 12, ως ισχυρισμοί, η προβολή των οποίων με το δικόγραφο της εφέσεως απαιτείται επί ποινή απαραδέκτου αυτής, νοούνται εκείνοι που αναφέρονται σε συγκεκριμένο νομικό ζήτημα, αναγόμενο στην ερμηνεία των κανόνων που εφαρμόστηκαν από την εκκαλούμενη απόφαση και η επίλυση του οποίου ήταν αναγκαία για την διάγνωση της υπόθεσης (πρβλ. ΣτΕ 4482, 3371/2013, 706/2013, 4328/2012 κ.ά.).
 7. Επειδή, με την έφεση προβάλλεται ότι η ερμηνεία που δόθηκε με την 1210/07, 3472/07/3.3.2009 νομαρχιακή απόφαση στα π.δ. της 21.11.1979, της 31.12.1982 και της 19.3.1984, σε συνδυασμό με την 72043/2832/12.10.1984 απόφαση του Υπουργού ΠΕ.ΧΩ.Δ.Ε., όπως αυτή επικυρώθηκε με την εκκαλούμενη απόφαση, οδηγεί στο μη νόμιμο συμπέρασμα ότι οι ιδιοκτησίες των εφεσίβλητων δεν οφείλουν εισφορά σε γη κατά τις διατάξεις του ν. 1337/1983, επειδή όλη η περιοχή που εντάχθηκε στο σχέδιο με τα π.δ. της 21.11.1979 και της 31.12.1982 είναι περίγραμμα οικισμών προ του έτους 1923, και συνεπώς δεν υπόκειται σε εισφορά σε γη, παρότι πολεοδομείται για πρώτη φορά, κατά παράβαση του άρθρου 24 παρ. 3 του Συντάγματος. Περαιτέρω προβάλλεται ότι για το ζήτημα αυτό δεν υπάρχει νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας.
 8. Επειδή, κατά την ερμηνεία που υιοθετήθηκε με την εκκαλούμενη απόφαση, το ζήτημα αν οι ιδιοκτησίες των εφεσίβλητων υπάγονται σε εισφορά σε γη κατά τις διατάξεις του ν. 1337/1983 συναρτάται προς το ζήτημα του νομικού καθεστώτος που διέπει την εισφορά σε γη των ακινήτων που εντάχθηκαν στο ρυμοτομικό σχέδιο Θηβών με τα π.δ. της 21.11.1979, της 31.12.1982 και της 19.3.1984, σε συνδυασμό με την κανονιστική 72043/2832/12.10.1984 απόφαση του Υπουργού ΠΕ.ΧΩ.Δ.Ε., το ζήτημα δε αυτό δεν έχει κριθεί από το Συμβούλιο της Επικρατείας.
 9. Επειδή, όπως προαναφέρθηκε, με το π.δ της 21.11.1979 εγκρίθηκε η αναθεώρηση και επέκταση του ρυμοτομικού σχεδίου Θηβών, κατ' επίκληση του άρθρου 62 παρ. 2 του ν. 947/1979, καθορίσθηκαν δε τομείς Α, Α1, Β και Δ όρων και περιορισμών δόμησης. Στη συνέχεια, με το π.δ της 31.12.1982

εγκρίθηκε, κατ' επίκληση της ίδιας διάταξης, η αναθεώρηση και η περαιτέρω επέκταση του ρυμοτομικού σχεδίου Θηβών (άρθρο 1), ενώ διευρύνθηκαν τα όρια των παραπάνω τομέων Α, Α1, Β και Δ, με την υπαγωγή σε αυτούς των οικοπέδων της περιοχής στην οποία αναθεωρήθηκε και επεκτάθηκε το σχέδιο με το άρθρο 1 (άρθρο 3). Περαιτέρω, με το άρθρο 1 του π.δ. της 19.3.1984 εγκρίθηκε, κατ' επίκληση της ίδιας παραπάνω διάταξης του άρθρου 62 παρ.1 του ν. 947/1979 αλλά και διατάξεων του ν.δ. της 17.7/16.8.1923, το ρυμοτομικό σχέδιο των οικισμών των υφισταμένων προ του έτους 1923 που περιβάλλονται από το εγκεκριμένο ρυμοτομικό σχέδιο Θηβών καθώς και η τροποποίηση του ρυμοτομικού σχεδίου με τον καθορισμό χώρου για ανέγερση Δικαστικού Μεγάρου και τη δημιουργία κοινόχρηστου χώρου, με το δε άρθρο 3 του ίδιου π.δ. διευρύνθηκαν τα όρια των προαναφερόμενων τομέων Β και Δ, με την υπαγωγή σε αυτούς ορισμένων οικοπέδων της περιοχής επέκτασης το σχεδίου, και καθορίστηκε νέος τομέας όρων και περιορισμών δόμησης Γ για τα λοιπά οικοπέδα της ίδιας περιοχής. Από την αντιπαραβολή του τοπογραφικού διαγράμματος που δημοσιεύεται με το εν λόγω π.δ. προς τα διαγράμματα που δημοσιεύονται με τα από 21.11.1979 και 31.12.1982 π.δ. συνάγεται ότι το π.δ. της 19.3.1984 αφορά διάσπαρτα τμήματα, περιβαλλόμενα από το εγκεκριμένο ρυμοτομικό σχέδιο, τα οποία δεν ταυτίζονται με τα τμήματα στα οποία επεκτάθηκε το σχέδιο με τα από 21.11.1979 και 31.12.1982 π.δ. Εξάλλου, στο 37/1984 πρακτικό επεξεργασίας του Συμβουλίου της Επικρατείας, κατόπιν του οποίου εκδόθηκε το παραπάνω από 19.3.1984 π.δ., αναφέρεται ότι το σχέδιο υπόκειται σε επεξεργασία, παρότι με το 517/1983 πρακτικό του Δικαστηρίου έτυχε επεξεργασίας και κρίθηκε ως κατ' αρχήν νόμιμο σχέδιο διατάγματος όμοιου κατ' ουσία περιεχομένου, διότι το νεότερο σχέδιο δεν προτείνεται κατ' επίκληση των άρθρων 1 παρ. 4, 2 παρ. 3, 6 παρ. 6 και 13 του ν. 1337/1983, όπως το αρχικό, αλλά κατ' επίκληση του άρθρου 1 του ν.δ. της 17-7/16-8-1923, με αποτέλεσμα να συνάγεται πρόθεση της Διοίκησης να εκδώσει το διάταγμα ερειδόμενο σε διαφορετική νομοθετική βάση. Με το ανωτέρω 37/84 πρακτικό επεξεργασίας έγινε επίσης δεκτό ότι, κατά το μέρος που με το προτεινόμενο σχέδιο διατάγματος εγκρίνεται ρυμοτομικό σχέδιο οικισμών προϋφιστάμενων του έτους 1923, το σχέδιο αυτό ευρίσκει νόμιμο έρεισμα στις εξουσιοδοτικές διατάξεις του ν.δ. 17-7/16-8-1923, εφόσον στους εν λόγω οικισμούς δεν εφαρμόζονται οι διατάξεις των άρθρων 1 παρ. 4, 2 παρ. 3, 6 παρ. 6 και 13 του ν. 1337/1983, λόγω του ιδιαίτερου πολεοδομικού χαρακτήρα αυτών των οικισμών. Τέλος, με την 72043/2832/12.10. 1984 απόφαση του Υπουργού ΠΕ.ΧΩ.Δ.Ε. ορίστηκε ότι για τα τμήματα του ρυμοτομικού σχεδίου Θηβών που είχαν εγκριθεί με τα ανωτέρω από 21.11.1979 και 31.12.1982 π.δ. κατά τις διατάξεις του άρθρου 62 παρ. 2 του ν. 947/1979 εφαρμόζονται ανάλογα οι διατάξεις των άρθρων 8, 9 και 12 του ν. 1337/1983. Από τα παραπάνω συνάγεται ότι οι περιοχές που εντάχθηκαν στο σχέδιο με τα από 21.11.1979 και 31.12.1982 π.δ. υπήχθησαν στο καθεστώς

εισφοράς σε γη του ν. 1337/1983, αυτές όμως δεν συμπίπτουν με τις περιοχές προϋφιστάμενων του έτους 1923 οικισμών, οι οποίες εντάχθηκαν στο σχέδιο με το από 19.3.1984 π.δ., και οι οποίες δεν υπάγονται στο καθεστώς εισφοράς σε γη του παραπάνω ν. 1337/1983, όπως τούτο προκύπτει από τα διαγράμματα που συνοδεύουν τα προαναφερόμενα προεδρικά διατάγματα αλλά και από την 72043/2832/12.10.1984 απόφαση του Υπουργού ΠΕ.ΧΩ.Δ.Ε., η οποία, επιτάσσοντας την εφαρμογή των διατάξεων του ν. 1337/1983, αναφέρεται μόνο στις περιοχές που εντάχθηκαν στο σχέδιο με τα από 21.11.1979 και 31.12.1982 π.δ. και όχι σε αυτή που εντάχθηκε με το από 19.3.1984 π.δ. Συνεπώς, μη νομίμως έγινε δεκτό με την 1210/07, 3472/07/3.3.2009 απόφαση του Νομάρχη Βοιωτίας και επικυρώθηκε με την εκκαλούμενη απόφαση ότι οι ιδιοκτησίες των εφεσίβλητων δεν υπόκεινται σε εισφορά σε γη κατά το ν. 1337/1983 επειδή με το παραπάνω από 19.3.1984 π.δ. επανεγκρίθηκε η ένταξη στο σχέδιο των περιοχών που είχαν ήδη ενταχθεί με τα προγενέστερα από 21.11.1979 και 31.12.1982 π.δ., εξαιτίας της υποχρέωσης να μην εφαρμοσθούν οι περί εισφοράς σε γη διατάξεις του ν. 1337/1983, λόγω του ότι όλες οι παραπάνω ενταχθείσες στο σχέδιο περιοχές αποτελούν προϋφιστάμενους του έτους 1923 οικισμούς. Για το λόγο αυτό, που προβάλλεται βασίμως, πρέπει να γίνει δεκτή η κρινόμενη έφεση, η εκκαλούμενη απόφαση να εξαφανισθεί, να εκδικασθεί η αίτηση ακυρώσεως και να γίνει δεκτή για τον ίδιο λόγο, να απορριφθεί δε η παρέμβαση. Κατόπιν της αποδοχής της αιτήσεως η υπόθεση πρέπει να αναπεμφθεί στη Διοίκηση, δηλαδή στην ήδη αρμόδια για την κύρωση της πράξης εφαρμογής και την εξέταση των ενστάσεων Περιφέρεια Στερεάς Ελλάδας, προκειμένου να εξετασθεί εξυπαρχής η ένσταση των εφεσίβλητων, κατά το ακριβές περιεχόμενο των διαλαμβανόμενων σε αυτήν πραγματικών ισχυρισμών τους, ανεξαρτήτως της παράθεσης αυτών στο ιστορικό της 8/2007 απόφασης του Διοικητικού Εφετείου Πειραιώς, η οποία δεν είναι, κατά τούτο, δεσμευτική για το αποφασίζον διοικητικό όργανο.